

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδίαν πατρός σου καὶ μη ἀπόστη θεομότης μητρός σου· στέφνον γὰρ χαρίτων ἔξῃ σῆ κορυφῇ, καὶ κλοῖον χάριτων περὶ σὸν τραχήλῳ.»
ἱεροσολίται δολοφώνται.

Ἐκδίδεται κατὰ Πέμπτην ὑπὸ Μ. Α. Σακκοῦράφου.

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΦΙΓΗ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἡ Ῥεβέκκα βλέπουσα, ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς υἱοῦ Ἰακώβ, λέγει κρυφίως πρὸς αὐτὸν Ἰακώβ. « Υἱέ μου, ὁ ἀδελφός σου Ἰσαὺ εἶναι πολὺ παρωργισμένος ἐναντίον σου, καὶ φοβοῦμαι μήπως κάμμιαν ἡμέραν θελήτῃ νὰ σέ θανατώτῃ· ὕπαγε λοιπὸν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, πρὸς Λάβαν τὸν θεῖόν σου καὶ μένε ἐκεῖ ἕως οὗ καταπαύσει ἡ ὀργὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ὁ Ἰακώβ ὑπακούσας εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς μητρὸς, ἀπεχαιρέτησεν αὐτὴν καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἀνεχώρησεν· ὁ δὲ Ἰσαὰκ, ἀνενέωτε πρὸς αὐτὸν τὰς προτέρας εὐλογίας, παραγγέλλων εἰς αὐτὸν νὰ μὴ λθῆ ποτέ γυνεῖκα ἀπὸ τὰς θυγατέρας τῆς γῆς Χαναάν, διότι οἱ κάτοικοι τοῦ τόπου τούτου, ὡς σὰς προεἶπον, εἶχον λητμονήσει ἐντελῶς τὸν Θεόν.

Εἶχον ἤδη παρέλθει πολλαὶ ἡμέραι, ὧ φίλοι παῖδες, ἀπ' ὅτου ὁ Ἰακώβ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκον, καὶ ἐπορεύετο μετὰ σπουδῆς ὡν ἀνυπόμονος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς ὁδοιπορίας του. Φθάσας δὲ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου εἰς τόπον τινά, ὀνομαζόμενον Λουζά, ἠθάνθη τὸν ἑαυτὸν του πολλὰ κουρασμένον, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναπαυθῆ ἐκεῖ· καὶ λαβὼν μέγαν λίθον ἔθετεν αὐτὸν προσκεφάλαιον, καὶ πλαγιάσας ἐκοιμήθη ὕπνον βαλόν.

Αἰφνης εἶδεν ὄνειρον, τὸ ὅποιον τοῦ ἐφάνη πολὺ παράδοξον, καθὼς ἤθελε φανῆ καὶ εἰς ἡμᾶς· διότι εἶδε μεγάλην κλίμακκ, ἡ ὁποία στηριζομένη εἰς τὴν γῆν ἔφθανεν ἕως εἰς τὸν οὐρανόν, πλῆθος δὲ ἀγγέλων ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Θεὸς ἀπὸ τῆς ἄκρας τῆς κλίμακος μετ' ὤψιν ἤχηρᾶν, ἡ ὁποία ἐτρόμαξε τὸν Ἰακώβ ἀκουσίως, τοῦ εἶπε ταῦτα· « Ἐγὼ εἶ-

μαι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ τοῦ πατρὸς σου, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαὰκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῆ εἰς τὴν ὁποίαν κοιμᾶσαι θὰ τὴν δώσω εἰς σέ καὶ εἰς τὸ σπέρμα σου, τὸ ὅποιον θὰ πολλαπλασιασθῇ ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς θὰ εὐλογηθῶσι διὰ σοῦ καὶ διὰ τῶν ἀπογόνων σου· ἐγὼ θὰ σέ φυλάττω ὅπου καὶ ἂν πορευθῆς, καὶ θὰ σέ ἐπαναφέρω εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου, διότι θὰ ἦμαι πάντοτε πλησίον σου. »

Ἀφοῦ ἐπαυτεν ἡ φωνὴ ἀπὸ τοῦ νὰ λαλή, ἐξύπησεν ὁ Ἰακώβ, καὶ μὴ ἀμφιβάλων, ὅτι τὸ ὄνειρον τοῦτο ἦτο θεῖον, ἐφοβήθη καὶ εἶπεν, ὅτι ὁ τόπος οὗτος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ οἶκος Θεοῦ, καὶ πύλη τοῦ οὐρανοῦ· καὶ λαβὼν τὸν λίθον τὸν ὅποιον ἔβαλε προσκεφάλαιον, ἔστησεν αὐτὸν, καὶ ἔχυσεν ἐπ' αὐτοῦ ἔλαιον, καὶ ἀφῆρσεν αὐτὸν εἰς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Κύριον, καὶ ὠνόμασε τὸν τόπον ἐκεῖνον Βεθῆλ, δηλ. οἶκον Θεοῦ. Μετὰ ταῦτα προσηυχῆθη εἰπὼν, ὅτι ἐὰν ὁ Κύριος μετὰ διαφυλάξῃ καὶ κατατρέψῃ εἰς τὸν τόπον τοῦτον σώος καὶ ὑγιής, θέλω γενεῖραι ἐδῶ οἶκον, ὅπου θέλει λατρεύεσθαι τὸ ὄνομά σου διὰ παντός, καὶ οὕτως ἐξεκίνησεν εἰς τὸν δρόμον του.

Ἐν τούτοις ὁ νέος ὁδοιπόρος φθάσας πλησίον τῆς Λαβράν, ὅπου, ὡς ἠξέυρετε, κατῴκει ὁ Λάβαν, εἶδεν ἐνώπιόν του τὸ φρέαρ ἐκεῖνο, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐστάθη ἄλλοτε ὁ Ἐλιέζερ μετὰ τὰς καμήλους του, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ὁ καλὸς οὔτος ὑπηρέτης πολλαῖς ἐλάλησεν εἰς τὸν Ἰακώβ, ὅτε ἀκόμη ἦτο παιδίον. Ἐκεῖ δὲ εἶδε καὶ τοιμύνας, οἱ ὅποιοι ἐπρόσμενον καὶ ἄλλους βοσκούς, οἱ σπρώττωσι τὸν μέγαν λίθον ἀπὸ τοῦ στόμιον τοῦ φρέαρος διὰ νὰ ποτίσωσι τὰ ποιμνία των· διότι ὑπῆρχε συνήθεια νὰ μὴ σηκώνεται ὁ λίθος οὗτος, ἐὰν δὲν συνη-

ὄροίζοντο ὅλα τὰ ποίμνια· ὁ νεανίας πλησιάσας εἰς τοὺς ποιμένας τούτους, ἠρώτησεν, ἂν ἐγνώριζον τὸν Λάβαν, τὸν υἱὸν τοῦ Χαχὼρ καὶ ἀδελφὸν τῆς Ῥεβέκκας. «Ναί, τὸν γνωρίζομεν, ἀπεκρίθησαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, καὶ ὑγιαίνει· ἰδοὺ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ ΡΑΧΗΛ, ἡ ὁποία ἔρχεται μετὰ τὸ ποίμνιον τοῦ πατρὸς τῆς.» Καὶ τῶντι μολίς ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι, πλησιάζει ἡ Ῥαχήλ εἰς τὸ φρέαρ· μετὰ τὸ μικρὸν ποίμνιον τῶν προβάτων, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ τῆς Λάβαν τῆς εἶχε δώσει διὰ τὴν βόσκη.

Ὁ Ἰακώβ ἰδὼν τὴν εξαδέλφην του πλησιάζουσαν, ἐκύλισεν εὐθὺς τὸν λίθον ἀπὸ τοῦ στόμιον τοῦ φρέατος διὰ τὴν εὐκολύνην τὴν ἀνασύρη ὕδωρ, καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ ποτίσῃ τὸ ποίμνιόν τῆς, συγχρόνως δὲ τῆς ἐφάνέρωσεν, ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς Ῥεβέκκας, ἀδελφῆς τοῦ Λάβαν, καὶ ἐπομένως πρῶτος ἐξ ἀδελφῶν τῆς. Ἡ δὲ Ῥαχήλ ἀκούσασα ταῦτα ἐχάρη μεγάλως, καὶ ὠδήγησε τὸν νέον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη μετὰ ἀνοικτάς ἀγκάλας, καὶ δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τοῦ νὰ θεωρῇ καὶ νὰ θωπεύῃ τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς του Ῥεβέκκας. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ γέρον Λάβαν δὲν ἠθέλησε νὰ βλέπῃ κανένα ἀργὸν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐκαστος εἰργάζετο ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἐσπέρας, τὸν ἐσυμφώνησε νὰ ὑπηρετήσῃ δέκα τέσσαρα ἔτη· καὶ ἀφ' ἑκείνου μετὰ παρέλευσιν τῶν ἑπτὰ ἐτῶν εἶδεν, ὅτι ὁ Ἰακώβ ἦτο νέος φρόνιμος καὶ φιλόπονός, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πρωτότοκον θυγατέρα του Λείαν εἰς γυναῖκα, καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν δεκατεσσάρων ἐτῶν ἔδωκε πρὸς αὐτὸν εἰς γάμον καὶ τὴν νεωτέραν, τὴν Ῥαχήλ, τὴν ὁποία ὁ Ἰακώβ ἠγάπα περισσότερον, διότι ἦτο ὠραιότερα τῆς

ἀδελφῆς τῆς Λείας· μὴ παραξενεύεσθε δέ, ὦ φίλοι παῖδες, ὅτι ὁ Ἰακώβ ἔλαβε δύο γυναῖκας, διότι, ὡς γνωρίζετε καὶ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀβραάμ, οἱ ἄνθρωποι τοῦ τότε καιροῦ ἐλάμβανον διὰ μιᾶς πολλάς γυναῖκας.

Ὅτε ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἰακώβ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ὑπηρετῇ τὸν θεὸν του, ἐζήτησεν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ἐτι δὲ καὶ τὸν ἀδελφόν του Ἡσαῦ, τοῦ ὁποίου ὁ θυμὸς ἠλπίζεν, ὅτι εἶχε καταπραῦνθῆ· ἀλλ' ὁ Λάβαν τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ὑπηρετήσῃ ἀκόμη ἄλλα ἑπτὰ ἔτη, καὶ τοῦ ὑπεσχέθη νὰ τοῦ δώσῃ πάμπολλα ποίμνια πρὸς ἀμοιβήν, ἐν συγκατένευεν. Ἐμείνει δὲ ὁ Ἰακώβ καὶ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν· ἀλλ' ἀφοῦ παρήλθον τὰ ἑπτὰ ἔτη, ἀφῆκε τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου περισσότερον τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ὑπηρετήσας λαβὼν δὲ μεθ' ἑαυτοῦ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα του, τοὺς ὑπηρετάς καὶ τὰ ποίμνιά του ἐξεκίνησε πρὸς τὴν γῆν Χαναάν.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἰακώβ ἐπλησιάζεν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννησεως του, ἔμαθεν, ὅτι ὁ ἀδελφός του Ἡσαῦ ἤρχετο εἰς συνάντησίν του μετὰ 400 ὀπλισμένους ἀνθρώπους· διὸ καὶ ἐκυριεύθη ἀπὸ φόβου μήπως τὸν βλάψῃ ὁ ἀδελφός του· ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ περάσῃ τὴν πολυάρθμον οἰκογένειάν του ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἑνὸς χειμάρρου εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου εὕρισκετο, καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὰς σκηνάς του ἐκεῖ διὰ ν' ἀναπαυθῶσι τὰ ποίμνια καὶ οἱ ὑπηρεταί του. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς ἔμενε κατὰ μόναν εἰς τὴν ὄχθην ταύτην, ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ σημεῖον θάρρους. Ὅθεν ἀφοῦ ἐπροχώρησεν ἡ νύξ, ἀγνωστός τις ἄνθρωπος ἐπαρουσιάσθη αἰφνης ἐνώπιόν του,

καὶ συμπλακείς μετ' αὐτοῦ ἤρχισε νὰ παλαίῃ καὶ νὰ ζητῇ νὰ τὸν ρίψῃ χαμαί· ἀλλ' ἀφοῦ ματαιίως ἐπροσπάθησε νὰ τὸν νικήτῃ καὶ δὲν ἠμπόρεσε, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν μηρὸν καὶ τὸν ἀφῆκε χωλόν, ἔπειτα τὸν παρήτησεν εἰπὼν τοὺς ἀξιωμαθμονεύτους τούτους λόγους· «Εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ὀνομάζεται πλέον Ἰακώβ, ἀλλ' **ΙΣΡΑΗΛ**, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἰσχυρὸς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπειδὴ ἐφάνης ἰσχυρὸς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, πόσον ἰσχυρότερος θὰ ᾖται ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων!»

Τούτους τοὺς μυστηριώδεις λόγους εἰπὼν ὁ ἄγγελος (διότι ἄγγελος ἦτο ὁ σταλείς οὗτος ἀπὸ τὸν Θεὸν πρὸς τὸν Ἰακώβ), ἔγεινεν ἄφαντος περὶ τὰ ἐξημερώματα, καὶ ὁ Ἰακώβ ἔμεινε χωλὸς πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἐκτύπησεν, εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν.

Ἀφοῦ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ὁ πατριάρχης κουρασμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν πάλην, συνήθροισε τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως· ἐνῶ δὲ ἀκόμη ἐσυλλογίζετο τὴν ὀργὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἰδοὺ βλέπει τὸν Ἡσαῦ ἐρχόμενον, ὅστις πλησιάσας ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἐνηγκαλίσθησαν λοιπὸν ὡς καλοὶ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι πρὸ πολλοῦ δὲν εἶδον ἀλλήλους, ἐλησμόνησαν τὸ παλαιὸν των μίσος, καὶ ἔκτοτε ἔζησαν πάντοτε ἐν εἰρήνῃ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΛΙΕΥΣ (Ψαράς).

Ὁ Μιχαλάκης μόλις ἐξαετῆς ὢν, ἔμεινεν ὀρφανὸς πατρὸς καὶ μητρός! Τὸν παρέλαθε δὲ ὁ θεῖός του Ἰωάννης ὁ ψαράς, ὅστις κατόκει εἰς καλύβην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκοάνα (α). Ὁ θεῖός του

(α) Σηκοάνας ποταμὸς τῆς Γαλλίας ῥέων διὰ τῶν Παρισίων.

οὗτος ἠγάπα αὐτόν· τὸν ἔφερε πολλάκις εἰς τὸ πλοιάριόν του, καὶ τὸν ἐμάνθανε νὰ ἀλιεύῃ (ψαρεύῃ), νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ πλέκῃ κἀνίστρα. Ὁ δὲ Μιχαλάκης τὸν ἐπεμελεῖτο ὅπως εὐχαριστῇ τὸν θεῖόν του, ὥστε ταχέως ἐμάνθανε ὅτι τὸν ἐδίδασκε καὶ οὕτω κατέστη χρήσιμος· διότι ἔμαθε νὰ ψαρεύῃ καλὰ μὲ τὴν ὀρμίαν. Ὅθεν ὁ Ἰωάννης τὸν ἀπεδίδωκε πᾶσαν πρῶτον ἐπὶ τινος νητιδίου σχηματιζομένου ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ὑπῆρχον πολλοὶ ἰχθύες (ὄψαρια). Ἐδῶ ὁ Μιχαλάκης ἔμεινε ὅλην τὴν ἡμέραν ἔχων τὴν ὀρμίαν του, τὸ κἀνίστρον καὶ τοὺς σκόληκας διὰ νὰ βάλλῃ δέλεαρ εἰς τὸ ἄγκιστρον. Ἐνίοτε ἐστενοχωρεῖτο μένων μόνος ὅλην τὴν ἡμέραν ἀλλὰ τὸ μὲν, ἡ ἐλπίς καλῆς ἄγρας, τὸ δὲ, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ χαροποιήτῃ τὴν ἀγαθὴν του ἐξαδέλφην Μαριάνναν, φέρων τὰ κἀνίστρον πλήρες ἰχθύων, παρείχον εἰς αὐτὸν θάρρος καὶ ὑπομονήν.

Αὐτυχῶς ὅμως τὰ μικρὰ ὄψαρια εἶναι, ὡς τὰ μικρὰ παιδιά, ἰδιότροπα. Ὅθεν ἡμέραν τινὰ ἂν καὶ ἐκοίτασε πολὺ, δὲν ἐπίασεν οὐδὲ ἐν ὄψαριον. Ὅτε δὲ ἐπέστρεψε κεναὶς χερσίν, ἡ θεία του ἦτις ὀνομάζετο Μαρία, νομίζουσα, ὅτι αὐτὸς ἐπείκεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἀντὶ νὰ ἀλιεύῃ, ἐθύμωσε κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔδειρε καὶ τὸν ἔστειλε νὰ κοιμηθῇ πρὶν δειπνήσῃ. Ἡ θεία αὕτη ἦτο γυνὴ αὐστηροτάτη καὶ ὀργίλος· πολλάκις ἐβράπιζε τὸν Μιχαλάκην ἢ διότι ἔκαμνεν ὀλίγον θόρυβον, ἢ διότι, ἐνῶ αὕτη ἐδιάζετο νὰ περάσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ που, τὸν εὑρισκεν ἐμπρὸς τῆς. Οἱ δὲ μεγάλοι ἐξαδέλφοί του εὐχαριστοῦντο ἐπίσης νὰ τὸν ἐνοχλῶσιν ἐνίοτε διὰ παντὸς μέσου. Μόνον ἡ μικρὰ Μαριάννα ἦτο πάντοτε ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὸν ὑπερασπίζετο ὡς καλὴ ἐξαδέλφη· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁσάκις ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, τῆς ἔφερε κἀτι τι· ἄλλοτε ἐν κἀνίστρον πλεχθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ καμμίαν συρίκτραν ἐκ καλαμίου, ἢ κανὲν ὠραῖον λουλούδι, ἢ καὶ καμμίαν φυλὴν πετηνῶν. Τὴν ἐσπέραν ταύτην μόλις ὁ Μιχαλάκης εἶχε πλεχιάσει καὶ ἤκουσεν ἐλαφρὰ βήματα· στρέψας δὲ βλέπει τὴν καλὴν αὐτοῦ ἐξαδέλφην, ἦτις τῷ εἶπε· «Ἴδου Μιχαλάκη, σοὶ ἔφερχ τὸ δεῖπνό μου νὰ τὸ φάγῃς· διότι δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω νὰ μείνῃς σὺ νήστης.»

MIX. Σοὶ εὐχαριστῶ μικρὰ Μαριάννα διὰ τὴν καλωσύνην σου· ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ πεινάτης; ἔλα λοιπὸν ἄς μοιράσωμεν τὸ δεῖπνον τοῦτο· τὸ ἡμῖς μοὶ ἀρκεῖ.

MAR. Ἔστω! θὰ καθίσω πλησίον σου νὰ φάγω τοῦτο τὸ κομμάτι τοῦ ἄρτου· ἡ μήτηρ μου εἶναι πολὺ αὐστηρὰ πρὸς σέ· εἶσαι βεβαίως θυμωμένος κατ' αὐτῆς.

MIX. Θυμωμένος! Ναὶ κατ' ἀρχὰς ἐθύμωσα ὀλίγον, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ με τιμωρήτῃ. Ἄν δὲν ἐπίστα ὀφάρια δὲν ἔπταιον ἐγώ· διότι δὲν ἔπαιξα οὔτε μίαν στιγμὴν· ἀλλ' ἐπροσπάθησα ὅσον ἴδυναμην, ἵνα ἀγρεύσω ὀλίγα ὀφάρια· ἔλεγον λοιπὸν κατ' ἑμαυτὸν, ὅτι ἡ μήτηρ σου εἶναι ἀδικος καὶ κακὴ· ἔπειτα ὅτε ἔμελλον νὰ πλαγιάσω, ἤρχισα νὰ λέγω τὴν προσηυχήν μου· ὅτε δὲ ἔφθασα εἰς τὸ, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλέματα ἡμῶν, ὡς καὶ ὑμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, αἴφνης ἐθυμήθην ὅτι, ἂν ἐξακολουθῶ νὰ ἦμαι δυσηρεστημένος κατὰ τῆς θείας μου, ὁ Θεὸς δὲν θέλει συγχωρήσει τὰ ἰδικά μου πταίσματα· τότε δὲ κατ' ἑμαυτὸν εἶπον· « Ἡ θεία μου εἶναι πτωχὴ ὄλην τὴν ἡμέραν ἐνασχολεῖται καὶ κοπιᾷ διὰ τὴν οἰκογενεάν της, δὲν εἶναι λοιπὸν οὐδὲ ὅπως παράδοξον, ἂν ἐνίστη ἦναι εὐερέθιστος· ἐν τοσοῦτῳ αὐτὴ με εὐεργέτησε πολὺ· διότι, ἂν αὐτὴ δὲν με παρελάμβανεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ἦθελον ἀναγκασθῆ νὰ μὲ στείλωσιν εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. » Ἐν ᾧ ἐτυλλογιζόμεν ὅλα ταῦτα, ὁ θυμὸς μου κατενόηθη, καὶ ὅτε σὺ εἰσηλθες, ἐγὼ εἶχον ἤδη τελειώσει τὴν προσηυχήν μου, παρακαλέσας τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης καρδίας ὑπὲρ τῆς μητρός σου.

MAR. Σὺ εἶσαι πολὺ καλός· ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι τόσον καλὴ· διότι ἀργίζομαι πάντοτε ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες σε ἐνοχλοῦσι καὶ μάλιστα ὅταν σε ἐνοχλῶσιν οἱ ἀδελφοί μου· ἂν δὲ ἦμην ἀρκετὰ δυνατὴ, νομίζω, ὅτι ἦθελον τοὺς δείρει.

MIX. Δὲν εἶμαι καλός· ἐπεθύμουν ὅμως νὰ ἦμαι καλός, ἵνα με προσπατεύῃ ὁ Θεός, καὶ ἵνα με καταστήτῃ ἄξιον ἀλτίου, καὶ ἵνα δυναθῶ νὰ κερδήσω πολλὰ χρήματα.

MAR. Καὶ εἰς τί θὰ χρησιμεύσωσι ταῦτα τὰ χρήματα;

MIX. Ἦθελον ἀγοράσει ὥραιαν τινα καλύβην μικράν, ἵνα κατοικῶ ἐν αὐτῇ μόνος.

MAR. Πῶς Κύρ Μιχαλάκη, θέλεις ν' ἀποχωρισθῆς ἀπ' ἐμέ;

MIX. Ὅχι, ἀλλὰ σὺ δὲν με ἀφίνεις νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου. Ἦθελα νὰ εἶπω, ὅτι θὰ παρακαλέσω τὸν θεῖόν μου νὰ σε ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃς νὰ κατοικῆς μετ' ἐμοῦ, διὰ νὰ προσέχῃς τὴν καλύβην μου καὶ νὰ μου μαγειρεύῃς τὸ φαγητόν μου.

MAR. Ὡ! πόσον εὐχάριστον ἦθελεν εἶσθαι τοῦτο· διότι δὲν ἠθέλωμεν εἶχει ἐκεῖ κανένα, νὰ μας μαλῶνῃ. Κάμε ὀγγίγωρα νὰ μεγαλώσῃς διὰ νὰ δύνασαι νὰ κερδαίνῃς χρήματα.

MIX. Ἐν τοσοῦτῳ θὰ προσπαθῶ νὰ ἀγρεύσω αὐριον πολλὰ ὀφάρια, ἵνα ἐξιλεώσω τὴν μητέρα σου. Ἴδου, σοὶ φωνάζει, πήγαινε, Καλὴ νύκτα Μαριάννα. »

Τὴν δὲ ἐπαύριον ὁ Μιχαλάκης ἀπὸ πρωΐας ἀπεβιάσθη ἐπὶ τοῦ νησιδίου καὶ ἤρχισε νὰ ἀλιεύῃ. Ὁ καιρὸς ἦτο ἐξαιρετός, ὁ ἥλιος ἔλαμπε, πλῆθος δὲ ἰχθυδίων ἐκολύμβων περὶ αὐτόν. Καὶ ὅμως εἰς μάτην ἔβαλε τοὺς καλλιτέρους σκώληκας εἰς τὸ ἀγκιστρον· διότι τὰ πονηρὰ ταῦτα ἰχθύδια δὲν ἤρχοντο νὰ το δαγκάσωσιν· ἐν τοσοῦτῳ ὁ χρόνος παρήρχετο, καὶ μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὁ θεῖός του μὲ τὸ πλοιάριον νὰ τον παραλάβῃ· τὸ δὲ κἀνιστρον ἦτο κενόν. Ἄλλοίμονον! ἔλεγε μετὰ λύπης τὸ πτωχὸν παιδίον· « Θὰ με δείρῃ πάλιν ἡ θεία μου καὶ θὰ με ἀναγκάσῃ νὰ πλαγιάσω χωρὶς νὰ φάγω, ἂν καὶ ἐκοπίασα πολὺ ὄλην τὴν ἡμέραν. »

Ἐνῶ οὕτως ὠμίλει, ἤκουσε χαρμόσυνα ἄσματα· στρέψας εἶδεν εἰς τὸν ποταμὸν λέμβον, διευθυνομένην πρὸς αὐτόν· αὐτὴ χρωματισμένη μὲ χρῶμα λευκὸν καὶ ἐρυθρὸν ἦτο ὥραια. Ἐντὸς αὐτῆς ἦσαν κυρίαὶ καὶ κύριοι, οἵτινες ἐκωπηλάτουν, καὶ ὥραιότατον παιδίον ὀλίγον μικρότερον αὐτοῦ. Ἦτο δὲ τὸ παιδίον τοῦτο πλουσιώτατα ἐνδεδυμένον· διότι ἐφόρει ἐπενδύτην μεταξούφαντον κυανοῦν καὶ σικιάδιον μὲ πτερὰ. Νέα δὲ τις κυρία εἶχεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ τὸ ἐνηγκαλίζετο πᾶσαν στιγμὴν. Βλέπων ὁ Μιχα-

λάκης πρὸς τὸ παιδίον τοῦτο ἔλεγε· « Πόσον εὐτυχὴς εἶναι! αὐτὸ δὲν ἀναγκάζεται ν' ἀλιεύῃ ὅλην τὴν ἡμέραν ἵνα κερδαίνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν' ἀντί δὲ θείας αὐστηρᾶς ἔχει καλὴν μητέρα, ἧτις τὸ ἀγαπᾷ φιλοστόργως! Ἄ! πόσον ἀπερίτμητον εἶναι! πῶς κύπτει ἵνα πιᾷ ἐν ξυλάκι, τὸ ὅποιον πλέει πλησίον του! Ἄ! Θεέ μου! ἰδοὺ ἔπεσον εἰς τὸν ποταμόν· οἱ δὲ ἄνδρες κυττάζουσιν ἀλλήλους καὶ δὲν πηδῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπως σώσωσιν αὐτό! Ἄς σπύσω! ἄς σπύσω! ἴσως δυνηθῶ ἐγὼ νὰ τὸ σώσω » Ἡ λέμβος διέδρανε πλησίον τοῦ νηδίου, ὅτε τὸ παιδίον ἔπεσε. Ὁ δὲ Μιχαλῆκης ἠδύνατο νὰ κολυμβᾷ ὡς ἰχθύς, ὥστε εἰς δύο λεπτά τῆς ὥρας ἐβήκεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸ παιδίον ἀγωνιζόμενον, ἤρχισε νὰ βυθίζηται. Τὸ ἐπίσπε μὲ τὴν μίαν χεῖρα καὶ ἐξηκολούθησε νὰ κολυμβᾷ μὲ τὴν ἐτέραν ἕως ὅτου ἠδυνήθη ἡ λέμβος, ἦν τὸ ρεύμα εἶχεν ἀπομακρύνει, νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ἀνέτυρον ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τὰ δύο παιδιά. Τὸ ὥραϊον τοῦτο παιδίον, ὅπερ ἐκαλεῖτο Νικολάκης, δὲν εἶχε χάσει οὐδὲ τὰς αἰσθήσεις του. Ἡ δὲ μήτηρ του πλήρης χαρᾶς, ἀκαταπαύστως εὐχαρίστει τὸν Μιχαλῆκην, διότι ἔσωσε τὸν υἱὸν τῆς. Τὸν ἠρώτησε, πῶς ἠδυνήθη οὕτω μικρὸς νὰ μάθῃ νὰ κολυμβᾷ τόσον καλῶς, πῶς εὐρέθη ἐπὶ τοῦ νησιδίου τούτου καὶ ἄλλας πολλὰς ἐρωτήσεις ἀπέτεινε πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐδέησε νὰ διηγηθῇ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν του. Μαθοῦσα δὲ ὅτι γονεῖς μὲν δὲν εἶχεν, ὅτι δὲ δὲν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν θεῖαν του, εἶπε πρὸς αὐτόν· « Ἀγαπητόν μοι παιδίον, ἔλθε εἰς τὸν πύργον μας, ὅστις εἶναι πολὺ πλησίον, ἵνα ἀλλαξῆς τὰ ἐνδύματά σου καὶ ζεστανῆς· ἔπειτα θέλεις ὑπάγει νὰ εἶπῃς τῷ θεῷ σου, ὅτι ἐγὼ ἀναδέχομαι εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἀνατροφὴν σου καὶ τὴν ἀποκατάστασίν σου, καὶ ὅτι θέλεις διαμένει εἰς τὸν οἶκόν μας. Εἶπέ τῷ ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶναι ὁ Μαρκεῖος τοῦ Κ. . . . Σοὶ ἀρέσκει τοῦτο; »

— ὦ! κυρία μου! Ὅσα ἦμαι πολὺ εὐτυχὴς μένων εἰς τὴν οἰκίαν σου, διότι φαίνεται ἀγαθωτάτη· καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ με διαίρησιν ὡς ἡ θεία μου Μαρτίνα. » (Ἐπεται συνέχεια).

Ἐκ τῶν διηγημάτων Γεωργίου Κωνσταντινίδου.

ΠΕΡΙ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΩΝ.

Οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς τῆς Περσίας διὰ νὰ γνωρίζωσι τί συνέβαινον εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας ἢ σατραπίας τοῦ βασιλείου τῶν εἶχον ἐπίτηδες πλῆθος ταχυδρόμων, τοὺς ὁποίους ὠνόμαζον ἀγγάρους, καὶ τοὺς ὁποίους ἐπεμπον εἰς τοὺς σατράπας τῶν μὲ διαταγὰς, οὗτοι δὲ πάλιν ἔστελλον αὐτοὺς εἰς τὴν πρωτεύουσαν μὲ ἐπίσημα γράμματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔγραφον ὅ,τι ἤθελον. Τοιουτοτρόπως ὁ βασιλεὺς ἤξευρε καὶ τὰ ἐλάχιστα, τὰ συμβαινόντα εἰς τὰ πλεόν μεμακρυσμένα μέρη τοῦ κράτους του. Λέγουσι δὲ, ὅτι πρῶτος ὁ Μέγας Κῦρος ἐπενόησε τὸ εἶδος τοῦτο τῶν Ταχυδρομείων, ὁ ὁποῖος ἐσύστησε σταθμοὺς εἰς διάφορα ἀποστήματα τοῦ κράτους διὰ ν' ἀναπαύωνται οἱ ταχυδρόμοι του, ἢ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν συνοδίαν του, ὅτε περιώδευεν ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν.

Τοιούτου εἶδους ταχυδρόμοι ὑπῆρέτου καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸ πολλῶν αἰῶνων μετακομίζοντες μόνον τὰ βασιλικά ἔγγραφα. Ἐὰν δὲ οἱ ἄνθρωποι ἤθελον νὰ μεταβῶσιν ἀπὸ ἕνα τόπον εἰς ἄλλον ταχέως, ἵππευον εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς ἵππους, τοὺς ὁποίους ἤλλαζον κατὰ σταθμοὺς συστημένους εἰς τὰς μεγάλας ὁδοὺς τῶν πόλεων. Κατόπιν τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων εἰσήξε τὸ Ταχυδρομεῖον εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τὴν εὐκολίαν τῶν φοιτητῶν, τοὺς ὁποίους μετέφερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ βασιλείου καὶ μετεκόμιζε καὶ τὰς ἐπιστολάς ἐτι δὲ καὶ τὰς ἀποσκευὰς αὐτῶν.

Κατὰ δὲ τὸ 1464 δηλαδή πρὸ 400 σχεδὸν χρόνων, πρῶτος ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ ἐνδέκατος διέταξεν, ὥστε οἱ ταχυδρόμοι οἱ μετακομίζοντες

τὰς βασιλικὰς διαταγὰς, νὰ μετακομίζωσι συγχρόνως ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἐπιστολάς ἰδιωτῶν· ἐὰν δὲ τις ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ ὁδοιπορῇ ἑφιππος μετὰ τῶν ταχυδρόμων τούτων πληρώων δέκα σολδία, πεντήκοντα δηλαδή λεπτὰ δι' ἕκαστον ἵππον καὶ δι' ἕκαστον σταθμόν, ἀπέχοντα τέσσαρας λεύγας μακρὰν τὸν ἕνα τοῦ ἄλλου· ἡ δὲ ταχυδρομικὴ λεύγα ἰσοδυναμεῖ μὲ 2000 Γαλλικοὺς πήχεις.

Μετὰ καιρὸν δὲ καὶ βαθμηδὸν μεγάλην πρόοδον ἔλαβον τὰ ταχυδρομεῖα. Διότι, ἐνῶ πρότερον διὰ νὰ μάθωσιν οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ ξενιτευμένου περὶ τῆς υγείας του, ἔπρεπε νὰ προσμείνωσιν, ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἔλθῃ ἄλλος τις ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον γνωρίζων αὐτόν· τὴν σήμερον ὁμως δυνάμεθα καθ' ἑκάστην νὰ στέλλωμεν ἐπιστολάς εἰς τὰ πλέον μακρυνὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἔχωμεν ἀπάντησιν διὰ τοῦ ἰδίου μέσου.

Ἡ ὠφέλιμος αὕτη ἐπινοήσις τῆς ἀποστολῆς τῶν ἐπιστολῶν εἶναι εὐεργέτημα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ἐὰν οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας εἶναι τωόντι οἱ πρῶτοι μεταχειρισθέντες τὸ μέσον τοῦτο, χρεωστοῦμεν εἰς αὐτοὺς ἀκόμη καὶ τώρα πολλὴν εὐγνωμοσύνην.

Ἐνῶ δὲ εἰς τὴν Εὐρώπην τὰ ταχυδρομεῖα ἦσαν τόσον ἀνεπτυγμένα, ἢ Ἑλλάς διατελοῦσα ὑπὸ τὸν Τουρκικὸν ζυγόν, ὧ φίλοι παῖδες, οὔτε συγκοινωνίας τακτικὰς εἶχεν, οὔτε ταχυδρομεῖα, καὶ οἱ κάτοικοί τῆς ἠναγκάζοντο ν' ἀνταποκρίνωνται, ὅπως ἀνταπεκρίνοντο καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς, δηλαδή ἢ μὲ ἀνθρώπους ὁδοιπόρους, ἢ μὲ πλοίαρχους καὶ ἐπιβάτας. Φαντασθῆτε

λοιπὸν πόσον ἀργὰ ἠδύνατο νὰ πληροφορηθῶσιν οἱ πατέρες ἡμῶν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως διὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των καὶ διὰ τὰ συμφέροντά των. Ἄφου ὁμως ὁ Θεὸς μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν Τούρκων καὶ ἐσχηματίσαμεν ἰδιαίτερον βασίλειον, βαθμηδόν, βαθμηδόν, τόσον προώδευσεν ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία, ὥστε τὴν σήμερον, ὄχι μόνον οἱ κάτοικοι τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Ἑλλάδος ἀνταποκρίνονται εὐκολώτατα, ἀλλὰ καὶ τῶν πλέον ἀπομακρυσμένων χωρίων λαμβάνουσι τακτικῶς τὰ γράμματά των. Ὅποια εὐκολία! Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου ἢ Ἑλλάς ἔχει τακτικὰς συγκοινωνίας καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης.

Ὁφείλομεν λοιπὸν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἣτις πάντοτε ἐμερίμνησε καὶ μεριμνᾷ ὑπὲρ τῆς προόδου τῆς Ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας.

Χρεωστοῦμεν χάριτας εἰς τὸν πολῦπειρον Κ. Γεώργιον Σκουφον, ὅστις ἐπαξίως διεύθυνε τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους ἀπὸ τοῦ 1832 μέχρι τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1855, ἔχων πάντοτε ἀδιάσπαστον συνεργάτην καὶ βοηθὸν εἰς τὰς ἐργασίας του τὸν Κ. Θεόδωρον Λεονάρδον, ὅστις καὶ τὸν διεδέχθη παραιτηθέντα.

Ὁ δὲ Κ. Λεονάρδος καὶ ὡς Γραμματεὺς καὶ ὡς Ὑποδιευθυντῆς, καὶ ὡς ἐκπληρῶν χρέη Διευθυντοῦ, καὶ ἤδη ἀπὸ τοῦ 1860 ὡς Γεν. Διευθυντῆς τῶν Ταχυδρομείων, οὔτω φιλοτίμως καὶ ἀόκνως εἰργάσθη, ὥστε δύναται τις δικαίως νὰ εἴπῃ, ὅτι πρὸς καύχημα τῆς Ταχ. ὑπηρεσίας διετέλεσεν ὡς ὑπάλληλος, καὶ διατελεῖ ἤδη ὡς ἀρχηγὸς αὐτῆς.

Ὅτι ὀφείλεται δίκαιος ἔπαινος καὶ εὐγνωμοσύνη εἰς

τὸν Κ. Λεονάρδον, καὶ ἄλλα αὐτοῦ ἔργα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μαρτυροῦσιν, ἰδίως δὲ τὸ πρὸ ὀλίγου δημοσιευθὲν βιβλίον, Ἑλληνιστί τε καὶ Γαλλιστί, δαπάνῃ τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὸ ὅποιον ἐκθέτει λεπτομερῶς καὶ ἀκριβῶς τὴν βαθμιαίαν πρόοδον καὶ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς Ταχ. ὑπηρεσίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1829 μέχρι τῆς σήμερον 1862.

Ἡ δὲ τοιαύτη ἐκθεσις οὐχὶ μόνον σπουδαία θεωρεῖται παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς θέλει δείξει, ὅτι εἰς οὐδὲν κατώτεροι μένομεν ἐκείνων.

ΟΜΗΡΟΣ

Ὁ περιφημότερος τῶν ποιητῶν (ἤκμαζε περὶ τὸ 930 π. Χ.)

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 48.)

Ἀφοῦ ὁ Ὅμηρος ἐθησαύρισεν ἱκανὰς γνώσεις, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ ἦλθεν εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην, ὅπου προσεβλήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπὸ πάθος τι ὀνομαζόμενον ὀφθαλμίου. Μέντης δὲ φίλος καὶ ὁδηγὸς του, τὸν ἀρῆκεν εἰς νῆν οἰκίαν τοῦ Μέντωρος, ἑνὸς τῶν διακεκριμένων κατοίκων τῆς Ἰθάκης, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα Λευκάδα, ἄλλην νῆσον πλησίον τῆς Ἰθάκης. Εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην τοῦ Μέντωρος εἶρεν ὁ Ὅμηρος ἱκανὴν περιποίησιν καὶ φιλοξενίαν, καὶ ὅτε μετὰ τινα καιρὸν ἐπανῆλθεν ὁ Μέντης εἰς τὴν Ἰθάκην εἶδε τὸν Ὅμηρον θεραπευμένον. Ἐκπλεύσαντες καὶ οἱ δύο ἐκείθεν, ἐπισκέφθησαν τὰ περὰ τῆς Πελοποννήσου καὶ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ κατήντησαν εἰς Κολοφῶνα πόλιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ὁ Ὅμηρος κατὰ κακὴν του τύχην προσεβλήθη ἐκ νέου ἐκ τῆς ἰδίας ἀσθενείας, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἠναγκάσθη πρὸ ὀλίγου νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἰθάκην τοιαυτοτρόπως ὁ ποιητὴς ἐκεῖνος, ὅστις τόσον καλὰ ἐγνώριζε τὰ πεπραττῆ καὶ ἐξετάζει τὰ περικυκλῶντα αὐτὸν πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἔχασε τὴν ὄρασιν, καὶ ἄλλον τρόπον διὰ τὰ ἐνδυναμῶν τὰς νοεράς του δυνάμεις δὲν εἶχε πρὸς τὴν φαντασίαν καὶ τὰς ἀναμνήσεις του. Μὲ τὴν δὲ ἀκριθείαν, καὶ ἀλήθειαν, καὶ λαμπρότητα ἐξείκονίζει εἰς τὰ ποιήματά του τὰ διά-

φορα ἀντικείμενα, ὥστε ἀρκούντως καταδεικνύεται, ὅτι λίαν ζωηρῶς καὶ βαθύως ἐνεχαράχθησαν καὶ ἐνετυπώθησαν εἰς τὸν νοῦν του ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρισκόμενος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Σμύρνην, ὅπου ἀπετελείωσε τὴν Ἰλιάδα, τὸ ἀθάνατον ἔκλεινο πῆγμα του, τὸ ὅποιον ἦτο ἀκόμη ἀτελές.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν, ἔκρινε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἐνόμισεν, ὅτι αὐτοὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης διὰ τοὺς τόσους κόπους του, ἤθελον τὸν περιβάλλει ἀναχωρεῖ λοιπὸν ἐκ τῆς Σμύρνης καὶ κατατᾶ εἰς Κύμην, ὅπου ἡ φήμη τοῦ ὀνόματός του εἶχε προηγηθῆ πρὸ αὐτοῦ πολὺν καιρὸν δι' ὃ τὸν ὑπεδέχθησαν φιλοφρονέστατα. Ἀφοῦ δὲ ἔψαλε τὸ ποίημά του, ὅλοι οἱ κάτοικοι ἐξεπλάγησαν διὰ τὸν νοῦν τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀνευφάνησαν ὁμοφώνως. Ἐκ τούτου ὁ Ὅμηρος ἐσυμπέρανε, ὅτι εὐρίσκειτο μεταξύ ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶχον πολὺν πόθον διὰ τὴν ποίησιν, καὶ ἦσαν ἄξιοι νὰ ἐκτιμῶσιν τὰ προτερήματά του· ἐπαρουσιάσθη λοιπὸν εἰς τὴν γερουσίαν καὶ ἐζήτησε νὰ τρέφεται δημοσίᾳ δαπάνῃ, καὶ ὑπεσχέθη στηριζόμενος εἰς τὰς δυνάμεις του, ὅτι ἂν τοῦ ἔκαμνον τὴν τιμὴν ταύτην, ἤθελε καταστήσει τὴν Κύμην τὴν λαμπροτέραν πόλιν τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἠπατήθη εἰς τὰς σκέψεις του ὁ ἀγαθὸς Ὅμηρος· διότι ἄρχων τις, ὅστις ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τοὺς ποιητάς, ἀντέτεινε εἰς τὴν αἰτησίαν του, εἰπὼν εἰς τοὺς γερουσιαστάς, ὅτι ἂν ἔκαμνον ἀρχὴν νὰ τρέφωσι τυφλοὺς, ἢ πόλις των ἐμελλε μετ' ὀλίγον νὰ πλημμυρῆται ἀπὸ τοιοῦτους. Ὅλοι οἱ λοιποὶ συνάρχοντές του καὶ ὁ λαός, μᾶλλον εἰς τὸ συμφέρον ἀποβλέποντες ἢ εἰς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος των, παρεδέχθησαν τὴν γνώμην ταύτην, καὶ ὁ Ὅμηρος ἔμεινε ἐγκαταλειμμένος.

Ὁ ποιητὴς ἀγανακτῆσας ἔπευσε ν' ἀφήσῃ πόλιν, ὅπου ἡ φιλαργυρία ἦτο τὸ κύριον πάθος, καὶ ἀναχωρῶν ἐκείθεν ἀνεφώνησε ταῦτα· «Εἶπε νὰ μὴ γεννηθῆ ποτε εἰς τὴν Κύμην ποιητὴς διὰ τὴν ἐξουμνήση!» Ἀὕτη ὑπῆρξεν ἡ μόνη του ἐκδίκησις.

Ἐκτοτε μᾶς περιστάνεται ὁ Ὅμηρος διάγων βίον πλάνητα καὶ ἄθλιον. Τυφλός, ἀνευ περιουσίας, ἴσως καὶ ἀνευ φίλων, ἐπλανᾶτο ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, προμηθεύόμενος, ὡς λέγουσι, τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ψάλλον τοὺς στίχους του εἰς τοὺς ὅσοι ἤθελον νὰ τὸν ἀκροασθῶσι καὶ ἀνταμείψωσι τὸ κόπον του.

Οὕτω λοιπὸν ὁ εὐρύτερος καὶ ὁ μεγαλύτερος νοῦς, ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐμελλε ν' ἀπολαύῃ φήμην τὴν μᾶλλον ἐκτεταμένην, τὴν μᾶλλον λαμπράν, τὴν ὅποιαν οὐδεὶς θνητὸς ἀπέκτησε, παριστάνεται

εις ἡμᾶς ὑπὸ τῶν παραδόσεων, ὅτι κατέφυγεν εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν τῶν ἀνθρώπων διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης! Ἐκείνος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου μετὰ θάνατον ἀνήγειραν βωμούς, ζῶν εἶχε σύντροφον μόνην τὴν δυστυχίαν!

Αγανακτεῖ τις ἀναλογιζόμενος τοῦτο· ἀλλὰ πόσοι μεγάλοι ἄνδρες, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὑπέκυψαν εἰς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, ἡ ὁποία δὲν ἦτο εἰς αὐτοὺς ὀλιγώτερον ἀξιοθρήνητος ἀπὸ τὴν τύχην τοῦ Ὀμήρου!

(Ἔπεται συνέχεια).

~~καὶ τῆς Ἀργείας~~

*Περὶ ιδιότητος τῶν οἴνων τῆς Ἀρκαδίας, τῆς Θάσου
καὶ τῆς Ἀχαιᾶς.*

Πλησίον τοῦ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς τὰ μεθόρια τῆς Ἥλιδος, ὑπῆρχε τὸ πάλαι πολύχμιον τῆς Ἀρκαδίας ὀνομαζόμενον Ἡραΐα, τοῦ ὁποίου ὁ οἶνος λέγεται, ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα, τοὺς μὲν ἄνδρας πίνοντας αὐτὸν νὰ κάμνῃ παράφρονας, τὰς δὲ γυναῖκας τεκνοποιούς.

Εἰς δὲ τὴν νῆσον Θάσον, κειμένην εἰς τὸν Στρυμονικὸν κόλπον πρὸς νότον τῆς Μακεδονίας, λέγουσιν, ὅτι ὑπῆρχον δύο εἶδη οἴνου εἰς τὴν ἀρχαιότητα· ὁ μὲν εἰς πινόμενος ἔφερε τὸν ἄνθρωπον εἰς ὕπνον βαθύτατον καὶ εὐχάριστον· ὁ δὲ ἄλλος τὸ ἐναντίον, ἐπροξένει ἀγρυπνίαν καὶ στενοχωρίαν.

Πλησίον δὲ τῆς πόλεως Κερυνίας τῆς Ἀχαιᾶς κατεσκευάζετο οἶνος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποβάλλῃ τὰ ἐμῶρα.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματείου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκόβραφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

Αἱ συνδρομαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει γίνονται παρὰ τῷ Κυρίῳ Α. Δεπάστα βιβλιοπώλῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Φυγὴ τοῦ Ἰακῶβ ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου.—2. Ὁ μικρὸς ἀλιεύς.—
3. Περὶ ταχυδρομείων.—4. Ὀμήρος.—5. Ἰδιότητες οἴνων.